

Με έναν νεότερο, συνάδελφο θα τον χαρακτηρίζα, έχουμε αρκετή οικειότητα ώστε να συζητήσουμε, να ανταλλάσσουμε απόψεις και να διαφωνούμε για διάφορα θέματα. Εξίσου συχνά ακολουθούμε, ηθελημένα, έναν δρόμο υπερβολής, έτσι, για να πειράζουμε ο ένας τον άλλον και η κουβέντα αποκτά, ενίοτε, μια ένταση, ίσως λίγο τεχνητή, ίσως όχι .

Προχθές λοιπόν, διαβάζοντας τις [Μετεκλογικές πιέσεις](#) μπήκε στον κόπο να μου στείλει ένα SMS, καταφανώς προβοκατόρικο, ασφαλώς ευθυγραμμισμένο στο παραπάνω πνεύμα. Έγραψε: *«Πάλι εκβιασμούς εταίρων ανακάλυψες; Τα λεφτά τους θέλουν οι άνθρωποι, τα λεφτά τους που τα φάγατε σε διορισμούς ρουσφέτια.»*

Νιώθοντας ότι μου δίνει μια καλή ευκαιρία, μέρες που'ναι, να εκφράσω προσωπικές απόψεις, και καθώς δεν είμαι καθόλου καλός στο σπορ του texting, του απαντώ από εδώ:

Αγαπητέ Ιωάννη:

Μια από τις πιο σημαντικές ελληνικές ταινίες της δεκαετίας του '60, ήταν η «Υπάρχει και

φιλότιμο» του Αλέκου Σακελάρου. Πραγματεύεται με τέχνη, με χιούμορ, με παρατηρητικότητα, αλλά και με έντονη κριτική διάθεση τον τρόπο που λειτουργούσε η εξουσία και το χάος που την χώριζε από την έννοια που συχνά περιγράφουμε ως «απλό πολίτη». Γυρισμένη το '65 σε μια ακόμα δύσκολη εποχή, με μεγάλες πολιτικές εντάσεις.

Είναι ένα ρεσιτάλ του Λάμπρου Κωνσταντάρα που συνοδεύεται επάξια από τις ερμηνείες των Χάρη Παναγιώτου, Διονύση Παπαγιαννόπουλο, Νίκη Λινάρδου, Χρήστο Δοξαρά, Μήτση Κωνσταντάρα, Μέλπω Ζαροκώστα κ.α.

